

1998. január - **Katona Klári válaszai**

Van néhány mágus a magyar pop-rockzenében is, aki olyan hangulatot képes teremteni a koncertjein, hogy szinte kedve támad a nézőnek fölrohanni a színpadra, megszorítani a kezét vagy átölelni. Megköszönni azt, hogy másfél órára elvarázsolta, alámerítette, ellebegtette, majd óvatosan elbocsátotta. Lárika is ilyen varázsló, amikor az Erkel Színházban a koncert végén eltűnt a zöld lézeralagútban, a legszívesebben és is utána mentem volna, hogy ne hagyja abba, folytassa a varázslatot.

Erről a bűvöletről, a siker titkairól faggatom.

- Sokan írják, hogy lemezeidet, koncertjeidet hallgatva katarzist éltek át, szinte meggyógyultak...

- Pedig a lemez és az élőzene között óriási különbség van. A koncert hatásáról magunk sem tudunk sokat. Annyit mondhatok, hogy borzasztó jók a számok, a zene és a szövegek is.

Ezeket úgy kell közvetíteni, ahogy megérdemlik. Nyilván van egy pont, ahonnan kezdve én „viszem tovább” a dalokat az „áttörésig”, a sikerig. De nekem erről már nem illik beszélnem.

- A koncertezés zajos, látványos időszak, de biztos vannak nyugodtabb szakaszok is az éle-tedben.

- Feltétlenül. A föllépések aktív periódusai mellett vannak a nagy csöndek. Ezekben a nyugodt időszakokban sikerül kipihennem magam, regenerálnom a maximálisan kihasznált erőnlétemet, és levezetnem a koncerteken hihetetlenül fölkorbácsolt érzelmi feszültséget.

- Mielőtt a mostani alkotótársaidal talákoztál, hosszú csönd volt körülötted. Külföldön dolgoztál, majd egy egészen más Katona Klári került elő. Mi adott erőt a változtatáshoz?

- Nagyon nehéz volt. Fölmértem a lehetőségeimet, s az érzelmek kizárásával, abszolút mentális alapokon kellett döntenem. Ehhez sok segítséget kaptam azoktól az emberektől, akiknek a szavaiban, gondolataiban, tetteiben saját elképzeléseimre ismertem. Nekem nagyon fontosak ezek a tükrök..

- Az átlagpolgár számára nem adatik meg, hogy olyan munkatársakhoz, művészekhez mérje magát, mint te. Ő hallgatja a zenédet, láthat a tévében, olvashat rólad az újságban, és levelet írhat neked.

- Igen, és szerintem minden címzettre jellemzőek ezek a levelek.

- Sok énekeshez, zenészhez írt levelet olvastam, s szinte valamennyi levélíró megnyílt, őszintén beszámolt a legszemélyesebb problémáiról is. Az említett gyógyító élményről, katarziszról, viszont csak a hozzád írt levelekben olvastam.

- Ez bizonyára annak a visszajelzése, hogy megéreztek mi inspirál engem: az a hit, hogy amit csinálok, másoknak is fontos. Nagyon sokaknak szüksége van arra, hogy kimondjunk bizonyos dolgokat, amit esetleg nem tudnak megfogalmazni, kiírni, kiénekelni, de még csak kikiabálni sem magukból. A mindennapok szorításai miatt lemondanak ezeknek a gondolatoknak a végig

viteléről. Az én szerepem ezt a segítséget jelentheti nekik.

- A levelekből is visszaköszön, hogy mások helyett mondd el a gondjaikat. Például a Mama című számod több levélírónak segített tisztázni az édesanyjához fűződő viszonyát.

- Érdekes, hogy pont a Mamát említed. Amikor a lemezt csináltuk, azt hittük, hogy ez lesz az egyik legsikeresebb dal. Eleinte egyáltalán nem így volt. A Mamába sűrített érzelmek súlyától megrettentek az emberek. Megdöbbentek és elszégyellték magukat. Ezt éreztem és láttam. Szinte hihetetlen, de így volt.

Ezért aztán hosszú ideig kihagytam a műsoromból.

- Nem tudlak mit kezdeni a felkavart indulatokkal?

- Bizonyára. Az anyaprobléma szinte életünk végéig megoldhatatlan. Fiúnak és lánynak egyaránt. Egyszerre vágyunk a ragaszkodásra és az elszakadásra. Ettől a kettősségtől bárki bármikor padlóra kerülhet. Hiszen mindannyiunk számláján vannak olyan mondatok, cselekedetek, ami miatt nagyon szégyelljük magunkat, de már soha, nem lehet ezeken változtatni, mert elhangzottak, megtörténtek. Sokszor a kompenzálás, a jóvátétel is félresikerülhet, ami újabb szégyent, dühöt és mindenféle vegyes érzelmeket okozhat. Végül is, amikor már majd' egy éve megjelent a lemez, akkor kezdtem el újra énekelni a Mamát. A korábbi lemezemről a Még nem eléggel ugyanez történt. Eleinte senkinek sem tetszett, ma pedig végigtapsolják a hat és félperces számot. Közben persze én is rájöttem, úgy kell átadnom, hogy ne agyonnyomjon, hanem fölemeljen,

- A rajongók többnyire szabadkozással kezdik a levelüket, mentegetőznek a zavarásért...

- Talán félnek a kudarcától, hiszen nagy a visszautasítás esélye. Sok erő kell ahhoz, hogy magáról írjon az ember. Szorongó társadalom vagyunk. Félnünk, hogy ránk szólnak a közértben, mert rossz helyre tettük a kosarat, vagy valami más „bajt” csináltunk.

- Minek alapján döntöd el, hogy kinek válaszolsz?

- Ez nagyon nehéz dolog. Sokan szeretnének levelezni, de ezt nem ígérhetem, mert tisztességtelen volna. Ha érzem, hogy valakinek valami gondja van, akkor mindig nagy tisztelettel válaszolok. Vannak kedvenceim, akik komoly leveleket írnak. Az is előfordult, hogy koncerten válaszolhattam valakinek ...

- Ez érdekes lehetett.

- Debrecenben él egy kislány, aki egyszer „véletlenül” tévedt be egy koncertemre. Aztán megírta, hogy olyan élményt jelentett neki, hogy „most 11 óra 54 perckor kell nekiülnöm a levélnek”. Megírta, hogy miért tetszett neki a koncert. Amikor legközelebb Debrecenben léptem föl, elmondtam a színpadról azt a néhány sort, amit írt, s ami rám is nagy hatással volt, mert megérezte, miről szólt a koncert. Mint később kiderült, ő is ott volt, s teljesen döbbenet hallgatott, szeretett volna belesülyyedni a földbe, mert azt hitte mindenki látja, hogy róla van szó.

- Tehát neki is erőt adtál, támaszt nyújtottál. Te viszont nem írhatsz egy másik sztárnak. A neked szóló levelekből merítesz erőt te is?

- Teljes mértékben. Hiszen nekem is vannak komoly „bizalmi válságaim”, amikor kibillen az önbizalmam. Persze én is támaszkodom a mankóimra ...

- Éspedig?

- Elsősorban a könyvekre, a filmekre, a gondolataim visszaigazolására. A megnyugvásomban, formálódásomban, a „növésben lévőségemben” pedig az emberi kapcsolataim játszanak döntő szerepet. **Zétényi Zoltán**

Fotó: Péter S. Martin

Amit nem tudnak kikiabálni magukból... (Üzenet)

Írta: Adminisztrátor

2015. december 19. szombat - Módosítás: 2015. december 19. szombat
